

πόλιν. Ἐγὼ θέλω ἀκολουθήσει τὸν Ἡρόδοτον. Κατὰ τοῦτον ἡ πόλις ἦτο ἐκτισμένη ἐν εἵδει τετραγώνου εἰς ἀμφοτέρας τὰς ὁχθὰς τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου, περιεβάλλετο δὲ ὑπὸ δύο τειχῶν, ἐνὸς ἐσωτερικοῦ καὶ ἐτέρου ἐξωτερικοῦ, 335 ποδ. τὸ ὕψος καὶ 85 τὸ πλάτος, καὶ περιφερείας 56 μιλίων! Ὀλόκληρον δὲ τὸ ἐμβαδὸν ἦτο περὶ τὰ 200 τετραγωνικά μίλια, ἦτοι ἐξάκις μεγαλειότερον τοῦ ἐμβαδοῦ τοῦ Λονδίνου! Ἄλλ' ἐξ ὅλου τοῦ μεγάλου τούτου χώρου μόνον τὸ ἐν δέκατον κατείχετο ὑπὸ οἰκῶν, τινὲς τῶν ὁποίων ἦσαν τριόροφοι καὶ τετραόροφοι, τὰ δὲ ἐννέα δέκατα ὑπὸ κήπων, δασῶν, ἄλσεων καὶ κατ' αὐτὴν τὴν λαμπρὰν ἐποχὴν τῆς πόλεως.

Ἐκτὸς τῶν τειχῶν τούτων, ὑπῆρχον καὶ δύο ἄλλα τείχη ἐφ' ἑκατέρας τῶν ὁχθῶν τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου εἰσῆρχετο εἰς τὴν πόλιν μέχρι τοῦ μέρους, καθ' ὃ ἐξήρχετο. Ἐπὶ τῶν τειχῶν δὲ τούτων ὑπῆρχον 25 πύλαι ἐξ ὀρειχάλκου, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἔφερε διὰ κλίμακος μαρμαρίνης εἰς ἀποβάθραν κάτω πρὸς τὸν ποταμὸν καὶ ἀντεστοίχει πρὸς μίαν τῶν διασταυρουσῶν ὁδῶν τῆς πόλεως. Ἐκ τῶν ἀποβαθρῶν τούτων διὰ πορθμείων ἐνηργεῖτο κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ συγκοινωνία τῆς πόλεως.

Τὰ δύο ταῦτα μέρη τῆς πόλεως ἡνοῦντο προσέτι διὰ γεφύρας κινητῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ 1000 ποδῶν τὸ μήκος καὶ 30 ποδ. τὸ πλάτ. στήριζομένης ἐπὶ μαρμαρίνων στύλων, καὶ χρησιμευούσης ὡς μέσον συγκοινωνίας κυρίως τῶν δύο ἀνακτόρων, αἵτινα ἦσαν κατὰ τὰ ἄκρα αὐτῆς, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πύλης, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς δυτικῆς· ἡ συγκοινωνία μεταξὺ τῶν δύο ἀνακτόρων ἐγίνετο καὶ διὰ ὑπογείου σήραγγος κάτωδι τῆς κινητῆς ὑπὸ τὸν ποταμὸν.

Εἰς τὰς 25 ταύτας ἀποβάθρας, τὰς ἑκατέρωθεν τῶν κατὰ τὰς ὁχθὰς τοῦ ποταμοῦ τειχῶν ὑπῆρχον πύλαι ὀρειχάλκινοι, αἵτινες ἡνοίγοντο καὶ ἐκλείοντο τακτικῶς κατὰ πάσαν πρωτὴν καὶ ἑσπέραν. Ἐπίσης καὶ ἐκτεῖναι, αἵτινες ἦσαν ἐπὶ τὰ δύο ἄκρα τῆς κινητῆς καὶ τῆς ὑπογείου σήραγγος, ἐκλείοντο τακτικῶς καθ' ἑκάστην διὰ μηχανῆς. Ἐκτὸς τούτων εἰς τὸ μέρος ὅπου εἰσῆρχετο καὶ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐξήρχετο ὁ ποταμὸς ἦσαν δύο πελώριαι πύλαι ἐξ ὀρειχάλκου, αἵτινες ἡνοίγοντο τὴν ἡμέραν καὶ ἐκλείοντο τὴν νύκτα καὶ ἐν καιρῷ πολέμου, ὥστε κλειομένων ὅλων τῶν πυλῶν, ἡ πόλις μὲ τὰ ὕψιστα καὶ πλατύτατα αὐτῆς τείχη καὶ τοὺς ἰσχυροὺς αὐτῆς πύργους ἦτο ἐν ἄκρῃ ἀσφαλείᾳ ἀπὸ πάσης ἐχθρικῆς προσβολῆς ἐξωθεν γινομένης.

Διὰ τὰ κατασταθῆ δὲ ἡ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ

ἄλλο μέρος τῆς πόλεως μετάβασις, ὅσον τὸ δυνατὸν εὐχαριστοτέρα καὶ εἰς τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ Ναβουχοδονόσωρ διέταξε νὰ στρωθῇ τὸ ἐδαφος τοῦ ποταμοῦ καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν τειχῶν τούτων διὰ πλίνθων ἐπίτηδες κατεσκευασμένων, ὥστε νὰ φαίνεται ὁ βυθὸς αὐτοῦ καὶ οἱ ἐν τῷ ποταμῷ ἰχθύες!

Εἶπον οὖν ἡ Βαβυλὼν εἶχε δύο ἀνάκτορα, τὸ ἐν κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς κινητῆς γεφύρας ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ. Τὸ εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἦτο τὸ μεγαλοπρεπέστατον, καὶ ἐν αὐτῷ ἐκατοικοῦσεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ ὁ βασιλεὺς.

Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο περιεβάλλετο ὑπὸ τριπλοῦ τείχους, τοῦ ἐξωτερικοῦ, τοῦ καὶ χαμηλότερου, τοῦ μεσαίου, ὅπερ εἶχεν ὕψος 300 ποδῶν καὶ κατὰ διαστήματα πύργους 450 ποδ. τὸ ὕψος καὶ τὸ ἐσώτερον, ὅπερ ἦτο ὑψηλότερον πάντων. Τὰ δύο τελευταῖα ταῦτα ἦσαν κατεσκευασμένα ἐκ πλίνθων, ἐπὶ τῶν ὁποίων παριστάνοντο διάφοροι σκηναί, ὡς λ. χ. κυνήγια καὶ διάφορα πρόσωπα.

Τὸ εἰς τὴν δυτικὴν ἄκρον τῆς γεφύρας καὶ ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς πόλεως ἐκτισμένον ἀνάκτορον ἦτο μικρότερον, περιβαλλόμενον ὑπὸ τείχους 3 $\frac{1}{2}$ μιλίων τὴν περιφέρειαν, ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς δ' ἐπιφανείας αὐτοῦ παρίσταντο χρωματογραφίαι κυνηγεσίαν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν κτλ. Ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος τοῦ ἀνακτόρου τούτου ὑπῆρχον διάφορα κολοσσιαῖα ἀγάλματα τοῦ Βήλου, καὶ ὑπὸ τὰ ἐρείπια τούτου ἀνευρέθησαν οἱ περρωτοὶ λέοντες, με κεφαλὴν ἀνδρὸς παρρωνοφόρου καὶ σῶμα λέοντος περρωτοῦ, οἵτινες ἤδη κοσμοῦσι τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον.

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἵωνος μ. Χ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Ὁ Κλειομένης ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλίντρου τινός. Μετὰ παρέλευσιν ὅμως ὀλίγων στιγμῶν βλέπει νὰ ἐγείρηται τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ νὰ εἰσέρχωνται ἐκ τῆς ὁδοῦ δύο κυρίαι καλῶς μὲν ἀλλ' ἀπλῶς ἐνδεδυμέναι. Ἄμα εἶδον τὸν Κλειομένην, μία ἐξ αὐτῶν ἀνετινάχθη, καὶ ἐστάθη ἀκίνητος, μὲ ἐντεταμένον βλέμμα πρὸς τὸν παῖδα.

— Τί ἔχεις, ἀδελφὴ μου; τὴν ἠρώτησεν ἡ ἄλλη, παρατηροῦσα τὴν ταραχὴν τῆς· ὁ δὲ Κλειομένης, ὑπὸ τινος μυστηριώδους συγκινήσεως κατεχόμενος, ἐθεώρει καὶ αὐτὸς ἀκίνητος τὴν κυρίαν. Ἐπὶ μίαν,

στιγμὴν ἔμενον οὕτως ἀτενίζοντες ἀλλήλους. Τότε μὲ πνιγνρὰν φωνὴν ἡ κυρία ἐφέλλισεν. «Αὐτὸς εἶναι! — ὁ Κλεομένης μου!»

Εἰς ἀπάντησιν ὁ Κλεομένης ἀνεπήδησε καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν λιπόθυμον κυρίαν.

— Μητέρα μου! μητέρα μου! «ἐτονθόρισε καὶ αὐτὸς πνιγόμενος ἐκ τῆς συγκινήσεως» καὶ οἱ δύο συνέσφιγξαν ἀλλήλους τόσον περιπαθῶς, ὥστε ἡ Φοῖβη ἐφοβήθη μὴ ἡ ἀδύνατος κραῖσις τῆς Ἀντιγόνης δὲν ἀνθῆξῃ εἰς τὴν αἰφνιδιον ταύτην διατάραξιν, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Κλεομένην — Πρόσεχε, διότι εἶναι φιλάσθενος. »

Ὁ παῖς ἀμέσως ὑπεβάστασε τὴν λιπόθυμον μητέρα του καὶ θέσας αὐτὴν ἐπὶ ἀνακλιντροῦ, ἐγονυπέτησε νὰ ἀερίσῃ τὸ μέτωπόν της, ὅπερ ἤδη εἶχε γείνει κάτωχρον. Ἡ Φοῖβη ἔτρεξε νὰ φέρῃ βοήθειαν, καὶ ἐπανῆλθεν ἀμέσως μὲ τὴν σύζυγον τοῦ ἱεροκλήρυκος, ἥτις ἔφερε ποτήριον οἴνου. Ὁ Κλεομένης ἠνάγκασε τὴν μητέρα του νὰ πῇ ὀλίγον οἶνον, οὕτω δὲ συνῆλθεν αὕτη ὀλίγον τι, καὶ βλέπουσα ὅτι καὶ αὐτὸς ἐφαίνετο κουρασμένος, τῷ παρήγγειλε νὰ πῇ καὶ αὐτός. Ἐπειτα παρατηροῦσα τὴν χωρικήν του ἐνδυμασίαν, ἐσκονισμένην καὶ κηλιδωμένην ἐκ τοῦ ταξειδίου, τὸν προσέβλεψε μὲ βλέμμα ἐρωτηματικόν.

Ὁ Κλεομένης ὁμως, μὴ θέλων νὰ τὴν διαταράξῃ διηγούμενος τὰς περιπετείας του ἀμέσως, ἔπιεν ὀλίγον οἶνον εἰπὼν «Εἶμαι πράγματι κουρασμένος, μητέρα μου, ἦλθον πολλὰ στάδια σήμερον πεζός.»

— Πού — ποῦ εἶναι ἡ Μύρτις μου; ἐπιθύρισεν ἡ κυρία.

— Εὐρίσκεται ὑγιής καὶ ἀσφαλὴς εἰς Ἀθήνας, μητέρα μου, ἀπεκρίθη ὁ παῖς.

Ἡ Ἀντιγόνη ἔμεινεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ γλυκὺ μεϊδιάμα χαρᾶς ἐπὶ τῶν χειλέων της ἔπειτα στρεφομένη πρὸς τὴν Φοῖβην, εἶπε «Δὲν σοὶ εἶπα, ἀδελφὴ Φοῖβη, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μοὶ ἀπέδιδε πάλιν τὰ τέκνα μου; Ἐπειτα ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Κλεομένην, « Ἀλλὰ σύ, υἱέ μου, πῶς ἤξευρες ποῦ νὰ μὲ ἀνεύρης; »

— Ἦλθον βεβαίως νὰ ἀναζητήσω καὶ σὲ εἰς Κόρινθον· ἀλλὰ κυρίως ἦλθον ὡς ἀπεσταλμένος τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐκκλησίας ὅπως φέρω τὴν εἰδησιν τοῦ διωγμοῦ τῶν χριστιανῶν ἐν Ῥώμῃ, » ἀπεκρίθη ὁ Κλεομένης.

— Ἦλθες ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηνῶν! ἐπανάλαβεν ἡ Ἀντιγόνη ἐκπληκτος, ὡς ἐὰν ἦτο ζαλισμένη. Καὶ πόθεν ἐγνώρισε; τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηνῶν;

— Εἶμαι χριστιανός, εἶμαι μέλος τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν, ἀπήντησεν ὁ Κλεομένης.

Μεϊδιάμα ἀνεκφράστου χαρᾶς ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τῆς Ἀντιγόνης καὶ δάκρυα ἀγαλλιᾶσεως ἐξεχύθησαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἐπὶ τέλους ἐπιθύρισε, «Καὶ ἡ μικρά του Μύρτις;»

— Εἶναι καὶ αὕτη Χριστιανή.

— Ὡ ἀδελφὴ Φοῖβη, ἀνεφώνησεν ἡ Ἀντιγόνη, δόξασον τὸν Θεὸν ἐκ μέρους μου, διότι ἐγὼ δὲν εὐρίσκω λέξεις. Καὶ οἱ παριστάμενοι ἐφοβήθησαν μήπως ἡ αἰφνιδία καὶ μεγάλη αὕτη χαρὰ συντρίψῃ τὰς ἀσθενεῖς της δυνάμεις, καὶ ἔστειλαν ἀμέσως νὰ καλέσουν ἰατρόν.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΓΥΝΗ ΤΟΥ ΙΕΡΟΒΟΑΜ ΚΑΙ Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΑΧΙΑ.

« Σὺ λοιπὸν σηκωθεῖσα ἔπαγε εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἐνῷ δὲ οἱ πόδες σου ἐμβαίουν εἰς τὴν πόλιν, τὸ παιδίον θέλει ἀποθάνει. » (Α'. Βασιλειῶν ιδ'. 12).

Ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μαυθάνομεν ὅτι ὁ Ἱεροβοὰμ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν 10 φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἀπεστάτησεν ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ῥοβοὰμ υἱοῦ τοῦ Σολομῶντος καὶ ἱδρυσεν ἰδιαιτερον βασίλειον, τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ.

Διὰ νὰ μὴ ἀναδαίμῃ ὁ δ' λαὸς εἰς Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὰς ὁρισμένας ἑορτὰς καὶ ἰδίως τὸ Πάσχα καὶ οὕτω μὲ τὸν καιρὸν ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Ῥοβοὰμ, ὅστις ἐδασίλευεν ἐπὶ τὸν Ἰούδα καὶ τὸν Βενιαμίν, διέταξε νὰ κατασκευασθῶσιν δύο χρυσοὶ μόσχοι, καὶ τὸν μὲν ἐνα τούτων ἐστῆσαν ἐν Βαιθῆλ, τὸν δ' ἄλλον ἐν Δάν, καὶ διέταξε πάντα τὸν λαόν, λέγων, Ἰδοὺ οἱ Θεοὶ σας, οἵτινες σὰς ἐξήγαγον ἐκ γῆς Αἰγύπτου. Πορεύεσθε εἰς τὰ μέρη ταῦτα καὶ λατρεύετε αὐτούς. Καὶ ἐκτίσεν οἴκους ἐπὶ τοὺς ὑψηλοὺς τόπους καὶ ἔκαμεν ἱερεῖς ἐκ τῶν ἐσχάτων τοῦ λαοῦ, οἵτινες δὲν ἦσαν ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Λευὶ. Ἐκαμὲ προσέτι ἑορτὴν, ὅμοιαν μὲ τὴν Σκηνοπηγίαν, ἥτις ἐωρτάζετο ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀναλαβὼν χρῆν ἱερῶς, ἐνῷ δὲν ἦτο ἐξ ἱερατικοῦ γένους, ἀνέβη ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον διὰ νὰ θυσιάσῃ.

Ἐνῷ δὲ ἴστατο ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἦλθεν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ προφήτης ἐξ Ἰούδα εἰς Βαιθῆλ καὶ ἐφώνησε πρὸς τὸ θυσιαστήριον μὲ λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ εἶπε. «Θυσιαστήριον, θυσιαστήριον, οὕτω λέγει Κύριος, Ἰδοὺ υἱὸς θέλει γεννηθῇ εἰς τὸν οἶκον Ἰούδα καὶ θέλει θυσιάσει ἐπάνω σου τοὺς ἱερεῖς τῶν ὑψηλῶν τόπων, τοὺς θυμιάζοντας ἐπὶ σὲ καὶ ὅσα θέλουσι καυθῇ ἐπάνω σου, » καὶ πρὸς κύρωσιν τῶν λόγων του διέταξε νὰ σχισθῇ καὶ ἐσχίσθη τὸ θυσιαστήριον.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἱεροβοὰμ, ἐξήπλωσε τὴν χεῖρά του διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν προφῆτην ἀλλ' ἐξηράνθη ἡ χεὶρ του. Τοῦτο παθὼν ὁ Ἱεροβοὰμ παρηκάλεσεν αὐτὸν νὰ τὸν θεραπεύσῃ, ὅπερ ἐκεῖνος ἐπραξε.

Μετὰ ταῦτα ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Ἱεροβοὰμ ἠσθένησε βαρέως, ὁ δὲ πατὴρ του διέταξε τὴν βασίλισσαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν προφῆτην Ἀχιά, ὅστις τῷ εἶχε προείπει ὅτι ἤθελε βασιλεύσει ἐπὶ τὸν Ἰούδα, «καὶ αὐτὸς θέλει σὲ φανερώσει, » εἶπε, τί θέλει γείνει εἰς τὸ παιδίον. »

Ἐσκήωθη λοιπὸν ἡ γυνὴ τοῦ Ἱεροβοὰμ καὶ